

Brit

geeft niet op

Hanny
van de Steeg

Voor Thom

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3051 9
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Wel slim van Paola dat ze een tafeltje voor ons gereserveerd heeft,’ merkt Brit op en kijkt op het terras belangstellend om zich heen.

‘Anders had je op de grond moeten zitten,’ grinnikt Carlijn. ‘Maakt mij niet uit, hoor.’ Sophie wrijft tevreden in haar handen. ‘Taart smaakt overal lekker.’

Paola komt de winkel uit met een vol dienblad en zet het drinken en de taart op tafel. ‘Eet smakelijk, meiden.’

‘Dat gaat wel lukken,’ grijnst Brit.

Sophie likt haar lippen af. ‘Super dat ik gekomen ben.’

‘Ik heb er ook geen spijt van,’ zegt Carlijn en strijkt veelzeggend over haar maag.

Paola komt erbij zitten. ‘Het is best druk met dagjesmensen.’

‘Op het strand ook al, toen ik net langsreed,’ beaamt Brit.

Met z’n vieren smullen ze van het gebak en wisselen intussen de nieuwtjes uit.

‘Gezellig om elkaar weer te zien,’ zegt Sophie, ‘en te spreken natuurlijk.’

‘Maar voor het zover was...’ verzucht Paola. ‘Eindelijk hebben we het nu voor elkaar.’

Carlijn veegt haar mond af en wijst naar Sophie. ‘Inderdaad. Hoewel ik Sophie de afgelopen dagen heel veel heb gezien.’

‘Dat klopt,’ beaamt Sophie. ‘Jij mocht toevallig met ons gezin mee, omdat je de vriendin van Lars bent. En daarom mijn aanstaande schoonzus.’ Grijnzend likt ze de kruimels van haar bordje. ‘Ik vond die paar dagen lang genoeg, hoor.’

‘Ik was jouw praatjes ook wel een beetje zat,’ kaatst Carlijn terug.

‘Meen je dat nou?’ informeert Brit.

‘Geintje, joh, het was super met elkaar. Veel gewandeld met Lars en Marc en gezwommen in een tropisch zwembad.’

‘Het was fijn,’ beaamt Sophie. ‘Ik geniet nu weer op het bouwbedrijf. Marc heeft er ook stage gelopen. Hij is nu derdejaars bouwkunde.’

‘Ik betwijfel of jij daar wel zo geniet,’ merkt Paola op. ‘Je nagel ziet best blauw.’

‘Dat was inderdaad geen pretje.’ Bedenkkelijk kijkt Sophie naar haar duim. ‘Timmeren is leuk, maar ik kijk nu wel beter uit.’

‘Ben je het dak al op geweest?’ informeert Carlijn.

Sophie knikt. ‘Dat hoort bij een bouwvakker natuurlijk.’

Brit kijkt Carlijn aan. ‘Hoe gaat het met jou en Lars?’

‘Lars studeert dit jaar af. Hij heeft het erg druk. Ik ben bijna klaar voor tandartsassistentie. Laatst moesten we een gipsmodel maken voor een noodkroon. Wel grappig, een poosje met zo’n afdruk in je mond.’

‘Dat gaat je vast lukken, Carlijn. Misschien studeer ik ook nog eens af,’ zegt Paola raadselachtig.

‘Wat ben jij van plan dan?’

‘Ik ga mbo-verkoop studeren.’

‘Moet je doen,’ reageert Carlijn. ‘Je kan beregoed organiseren.’

‘Ik zou graag een boetiekje willen beginnen,’ zegt Paola enthousiast.

‘En hoe is het met Taco?’

‘Goed, voor zover ik weet.’

‘O, echt?’

Paola knikt. ‘Hij rijdt nog steeds op het buitenland. Laatst kwam ik hem tegen met de vrachtwagen.’

‘Is er nog meer nieuws?’ informeert Carlijn voorzichtig.

‘Eigenlijk niet, of misschien toch wel.’

Drie paar ogen kijken naar Paola, die nogal geheimzinnig doet.

‘Er zit inderdaad wat muziek in.’

‘Vertel eens?’ dringt Sophie aan.

‘We hebben een paar keer afgesproken samen. Misschien komt het wel weer goed.’

Brit heeft nooit helemaal begrepen waarom Paola het heeft uitgemaakt met Taco. Taco is zo’n leuke jongen en toen liet ze hem schieten om zijn baan. Zelf zou ze er niet zo’n punt van maken. Brit zucht. Ach, wat maakt ze zich druk om Paola. Ze heeft genoeg aan haar eigen probleem.

‘Je bent zo rustig, Brit, maar hoe is het met jou?’ vraagt Sophie. ‘Het gaat niet goed met pa.’ Tegen haar vriendinnen kan Brit het niet langer verzwijgen. ‘Door de drank is hij onvoorspelbaar. De ene keer is hij vrolijk, het volgende moment zit hij weer in een dip.’ Brit bijt op haar lip.

‘Wat moeilijk voor je,’ zegt Carlijn meelevend. ‘Door de zorgen moest je het studiejaar ook overdoen.’

‘Dat lukt nu wel,’ antwoordt Brit. ‘Ik kan me nu beter concentreren.’

‘Fijn voor je,’ zegt Paola die tegelijk haar rammelende telefoon opneemt.

‘Ha, mam! O, wat erg, dat was ik vergeten,’ roept ze verschrikt. ‘Ik kom er direct aan.’ Gejaagd breekt ze af. ‘Wat vervelend, ik moest op mijn zusjes passen. Doei!’ roept ze en gaat er als een haas vandoor.

‘Echt jammer,’ zegt Carlijn. ‘Het was juist zo gezellig.’ Teleurgesteld kijkt ze Paola na, die met een vaart wegfietst.

‘Ja, echt,’ beaamt Sophie.

Brit loopt ook het terras van bakker Keizer af. Alleen de vuile bordjes en glazen staan nog op de tafel. ‘Het was fijn om jullie allemaal weer te zien.’

Het gezellige uitje is abrupt afgebroken. ‘Best vervelend voor Paola,’ vindt Brit.

‘Tja,’ zucht Sophie. ‘Ik vergeet ook wel eens iets.’

‘Gelukkig hadden we de taart net op,’ grijnst Carlijn.

‘Inderdaad, wel super dat Paola trakteerde.’

Brit luistert amper en kijkt gejaagd om zich heen. ‘Nee, hè, mijn fiets is weg!’

‘Dat meen je niet, waar stond-ie?’ vraagt Carlijn.

‘Hier!’ Wanhopig wijst Brit naar het lege fietsenrek.

‘Welke kleur?’

‘Donkerblauw... ik had ’m pas...’

Carlijn speurt alle rekken af. ‘Is het deze omafiets soms?’

‘Nee, ik snap er niks van. Hij stond op slot.’ Brit grabbelt de fietssleutel uit haar jaszak en strijkt nerveus door haar donkere haar. Ze weet zich geen raad!

‘Wat is er aan de hand?’ wordt er geroepen.

Brit kijkt geërgerd op. Ze heeft nu geen behoefte aan bemoeiallen. Dan ziet ze dat het haar broer Matthijs is, die langzaam voorbijrijdt.

‘M’n fiets is kwijt!’

Matthijs stapt direct af. ‘Weet je het zeker?’

‘Ze moeten van mijn spullen afblijven!’ Brit kan het niet uitstaan dat ze niets heeft gemerkt. Het terras is nog wel vlak naast het fietsenrek.

‘Zal ik soms mee zoeken?’ biedt Matthijs aan.

‘Die is vast gestolen,’ jammert Brit.

‘Nou ja, je weet maar nooit.’

‘Marc komt straks,’ roept Sophie. ‘Helaas moet ik gaan. Succes met de speurtocht!’

Brit kijkt vragend naar Carlijn. ‘Jij gaat ook zeker?’

‘Nee hoor, ik heb de tijd.’

‘Super van je.’

‘Kom je nog?’ roept Matthijs.

‘Ja-ha!’ Brit geeft hem een zetje en ploft op de bagagedrager. Ze grijpt zich snel vast, als hij plotseling afslaat. ‘Doe normaal!’ ‘Ik zie een blauwe fiets... daar!’ wijst Matthijs.

Brit springt al op de grond. Gespannen tuurt ze naar de fiets die tegen een boom staat. Ongemerkt gaat ze harder lopen.

Misschien is-tie van een ander, maar dan herkent ze aan de mand toch haar fiets. Razendsnel probeert ze het sleuteltje en even later steekt ze opgelucht haar duim op. ‘Het is hem! Goed idee van je om te gaan zoeken!’

Grijzend houdt Matthijs zijn hand op. ‘Mag ik even vangen?’ ‘Komt goed,’ belooft ze gul. ‘Ik trakteer op ijs.’

‘Tof van je,’ grijnst hij.

‘Wie zou mijn fiets nou verstopt hebben? Echt flauw,’ moppert Brit. ‘Als ik de dader te pakken krijg...’

Matthijs bijt op zijn lip. ‘Hing er geen naamkaartje aan?’ vraagt hij onschuldig.

Opeens krijgt Brit argwaan. En als Matthijs hard in de lach schiet, weet ze het zeker.

‘Waarom deed je dat?’ reageert ze, terwijl ze naar hem uithaalt. Matthijs is haar te vlug af. ‘Dat had je nog te goed!’ schatert hij.

‘Waarvoor?’

‘Denk maar eens goed na, haha!’ Dan stapt hij op en fietst hij ervandoor.

‘Je krijgt geen ijs!’ roept ze hem na.

In gedachten fietst Brit terug naar de bakkerswinkel. Best fijn dat ze met de meiden over vader heeft gepraat. Het gesprek heeft haar goed gedaan. Als ze eraan denkt hoe vader door de drank veranderd is, wordt ze verdrietig. Vroeger was hij vrolijk, nu is hij humeurig en geïrriteerd. Soms is hij heel streng, maar de volgende keer mag alles weer. Met moeite verdringt ze de nare gedachten en begint hard te zwaaien als ze Carlijn ziet.

‘Heb je de fiets gevonden?’ roept Carlijn. ‘Dat is super!’

‘Hij was gelukkig niet gestolen.’

‘Wat een vreemde actie! Wie doet er nu zoiets?’

‘Mijn broer,’ reageert Brit verontwaardigd. ‘Hij wilde wraak nemen.’

‘Hoezo?’

‘Laatst had ik zijn schoenen verstopt. Hij deed zo vervelend.’
‘Ik heb ook zo’n irritant broertje,’ grinnikt Carlijn.
‘Zie je Lars dit weekend nog?’
‘Hij bleef vandaag nog studeren in Utrecht. Vanavond komt hij naar huis.’
‘Gezellig,’ antwoordt Brit een beetje jaloers. Carlijn gaat natuurlijk leuke dingen beleven. Ze vraagt zich af hoe haar weekend zal zijn. Opeens valt er een stilte tussen hen.
‘Is er soms iets?’ informeert Carlijn terloops.
‘Nee joh, alleen een beetje moe,’ zegt Brit snel. ‘Het was best een drukke week... weer proef gedraaid bij Happy Hap...’
‘Heb je zin in je stage?’
‘Ja echt, volgende week begin ik al. Gezellig in het eetcafé,’ ratelt Brit verder. ‘Het is er altijd druk. Maar ik weet natuurlijk nog van vorig jaar hoe alles is. Kom je ook een keer?’
‘Jazeker, met Paola en Sophie natuurlijk.’
‘Ik hoor het wel,’ zegt Brit bij de afslag. ‘Tot dan!’
‘Oké, succes met de snacks!’ roept Carlijn nog.

Eigenlijk best vreemd om in dit studiejaar weer stage bij Happy Hap te gaan lopen, bedenkt Brit onderweg. Jammer dat ze door al het gedoe thuis de laatste tentamens vorig jaar niet gehaald heeft en niet kon afstuderen. Ze had ook zoveel andere dingen aan haar hoofd, maar het kost haar nu wel een jaar extra. Ze had gedacht dat ze rond deze tijd al lang een baan zou hebben. Ongemerkt gaat Brit langzamer trappen. Ze vindt het moeilijk om naar huis te gaan. Eigenlijk is dat gekomen na de veranderingen op vaders bedrijf. Toen er onverwachts een collega wegging, kreeg hij er meer werk bij. Maar zo gestresst als de laatste tijd is hij nog niet geweest. Hij leeft voortdurend onder druk en heeft weinig interesse voor het gezin.

Brit weet nog wel dat vader altijd een biertje nam, als hij uit zijn werk kwam. En ’s avonds nog wel een. Maar sinds er problemen op het werk zijn, blijft het niet meer bij twee biertjes.

Het is trouwens ook al lang niet meer alleen bier wat hij drinkt. 's Avonds gaat er vaak een fles wijn open. Moeder waarschuwt hem voortdurend, maar vaders gedrag gaat er niet op vooruit. Laatst was hij in woede uitgebarsten. Brit wordt er moedeloos van. Als vader zo doorgaat, wordt hij nog een keer opgenomen in een kliniek. Er is nog maar één oplossing... hij moet hulp zoeken.

Door al het gepieker let Brit niet meer goed op de weg. Een chauffeur drukt op de claxon en rijdt met een wijde boog om haar heen. Razendsnel trekt ze aan haar stuur. Oeps... dit ging bijna verkeerd.

'Wat doe jij nou?' roept Matthijs die haar inhaalt.

'Niks joh, ik zat gewoon te suffen,' glimlacht Brit snel. Ze wil hem er niet mee lastig vallen.

'Je moet wel uitkijken!'

'Doe ik, beloofd.' Brit vindt het prettig om samen naar huis te rijden. In de verte staat vader bij de auto. Hij zwaait even en loopt dan met een zware boodschappentas naar binnen. Waarom heeft hij opeens zo'n haast? vraagt Brit zich af. Mag ze soms niet weten wat hij gekocht heeft? Maar tijd om te piekeren krijgt ze niet.

Vlak bij huis remt Matthijs af en pakt haar schouder. 'Heb je even een momentje?'

Brit merkt dat er iets is en stapt ook af. 'Kom maar op.'

'Ik kan er thuis niet mee aankomen,' begint hij.

'Oké, zeg het maar.'

'Gisteren riep mijn mentor me.' Matthijs stopt even. 'Mijn cijfers zijn niet best. Als het zo doorgaat, blijf ik zitten.'

'Dat meen je niet,' zegt Brit verschrikt. 'Je zit al in havo-4.'

'Denk je dat ik het leuk vind?' reageert hij heftig.

'Nee, maar je kán het! Houd het nog even vol.'

Moedeloos staart Matthijs voor zich uit. 'Het gaat gewoon niet meer...'

'Vind je het moeilijker worden?'

‘Dat niet, de stof kan ik makkelijk aan, maar...’

Peinzend staart Brit voor zich uit, ze weet het antwoord eigenlijk al.

‘Ik kan niet leren als pa en ma ruzie hebben,’ valt hij uit.

‘Ik snap het. Waarom denk je dat ik een jaar langer over mijn studie doe?’

‘Dat is waar,’ beaamt Matthijs.

‘Maar ik heb een goed voorstel.’

‘Oké, ik ben benieuwd, zus.’

‘Ik ga je helpen,’ antwoordt ze spontaan.

‘Super,’ grijnst Matthijs. ‘Maak jij mijn toetsen dan ook?’

‘Dat zou je wel willen, broertje!’

‘Hoe wil je me dan gaan helpen?’

‘Ik overhoor je huiswerk, maar ik ben wel streng,’ voegt ze eraan toe.

‘O,’ reageert hij weifelend. ‘Maar dan...’

‘...gaat het niet door zeker?’ Brit wil alweer opstappen.

‘Wacht even!’ Hoopvol kijkt Matthijs haar aan. ‘Denk je dat het lukt?’

‘Jawel, als jij er voor gaat.’

‘Dat snap ik, maar...’ aarzelt Matthijs.

‘Geen gemaar, je moet gewoon je best doen,’ dringt Brit aan.

‘Goed dan,’ glimlacht hij weer en geeft haar een boks.

Even later lopen Brit en Matthijs de keuken binnen. Vader is druk bezig om de boodschappen op te ruimen.

‘Hallo!’ begroet hij hen vrolijk en hij zet nog een paar flessen in de bergkast.

‘Je hebt veel wijn gekocht,’ merkt moeder op.

‘Dat klopt,’ antwoordt vader. ‘Maar deze is in de reclame.’

Moeder zucht. ‘Was dat nou nodig?’

‘Doe toch niet zo moeilijk,’ reageert hij luchtig.

‘Ik weet het niet, Michel. Je hebt hulp nodig.’

‘Welnee, ik heb het heus wel in de hand.’

Matthijs kan zich niet langer beheersen. ‘Ik geloof er niks van,’ valt hij uit.

‘Bemoei je er niet mee. Zorg jij maar dat je overgaat!’ kaatst vader terug.

‘Maar dat is uw...’

Brit weet dat het uit zal lopen op een nare ruzie, als ze vader en Matthijs niet gauw uit elkaar haalt. ‘Hé Matthijs, zullen we nu dat huiswerk gaan doen? Ga alvast maar naar boven, ik kom er zo aan.’

Matthijs loopt stampvoetend weg en knalt de deur achter zich dicht. Het is maar goed dat Sharon even buiten speelt. Ze kan niet tegen ruzie in huis, laatst had ze erom gehuild. Ze is best nog jong en zit pas in groep 5. Moeder werkt in de keuken zwijgend verder, vader pakt de telefoon en loopt naar buiten. Even later hoort Brit hem op het terras praten. Het is alsof de spanning nog in de lucht hangt. Langzaam loopt ze de trap op naar boven.

Als Brit zijn kamer in loopt, zit Matthijs achter het bureau en bladert ijverig in zijn agenda. Op de grond liggen enkele studieboeken verspreid.

‘Goed bezig,’ prijst ze.

‘Ik heb veel huiswerk voor maandag,’ zucht hij en hij strijkt onzeker door zijn kuif.

‘Komt goed, je hebt de hele avond de tijd.’

‘Nee joh, ik ga met Joost en Jelle naar de tienerclub.’

‘Je huiswerk gaat voor,’ zegt Brit streng. ‘Laat eens zien?’

‘Alsjeblieft.’ Matthijs schuift zijn agenda naar haar toe. Terwijl Brit zijn huiswerk bekijkt, maakt hij snel een paar sommen.

‘Laat eens zien?’

‘Het is af.’ Tevreden klapt hij zijn schrift dicht.

‘Geef toch maar even,’ dringt Brit aan en ze verdiept zich in zijn slordige handschrift. ‘Sorry, maar wat staat hier?’

‘Niet belangrijk, joh. Als ik het maar kan lezen.’

‘Effe serieus, Thijs. Je moet duidelijk schrijven.’

‘Ja juf, zal ik doen.’

‘Nederlands, Engels, aardrijkskunde...’ somt Brit op. ‘Je bent nog wel even bezig.’

‘Bah, daar gaat m’n vrije avond!’

‘Dan had je maar eerder moeten beginnen.’

‘Kom op, zus! Vanmorgen heb ik bij Stek&Plant gewerkt, toen naar de voetbal...’

‘Je kunt toch een keer overslaan?’

‘Het is een elftal,’ reageert hij verontwaardigd. ‘Ik kan niet gemist worden.’

‘Begin dan vrijdags aan je huiswerk. Je moet plánnen.’

‘Goed idee.’ Gejaagd kijkt Matthijs van zijn agenda op zijn horloge. ‘Hallo zeg, dat wordt een strakke planning.’

‘Even doorzetten, joh. Als je nu doorwerkt, kun je misschien nog naar de club.’

‘Wegwezen jij!’ Matthijs wijst naar de deur en pakt een boek van de vloer. Haastig zoekt hij een bladzijde op en doet de handen voor zijn oren.

‘Succes,’ zegt Brit nog, maar er komt geen reactie meer.